

Х. Гена. /Се спира и безъ да поздрави пита/ Видѣхте ли ги?
I старецъ. Чакай де, чакай! Тукъ има радостъ за тебе.
Х. Гена. /Гледа го въ недоумѣние/ А бе каки ми по-скоро!
I старецъ. /Подава й жълтиците/ На тъзи 5 жълтици сѫ за тебе.
-- /Взела парите не ги погледва/ Какви сѫ тъзи пари?
-- Баба хакъ. Мечкаря ти ги оставя. Такъвъ билъ тъхния законъ
-- Отъ него!/Хвърля ги на земята като чумави/ А бе кждъ
отидоха? Охъ, боже, ще поллудѣя.
/Къмъ събрали се около нея дѣчурлига./ На кждъ замини
на костиле и събрали се около нея кардиналъ.
Едно момче. /Като сочи/ Е-хе-хе!... тамъ; поеха Балкана.
Х. Гена. Скоро ли?
Друго момче. Минали сѫ прѣлѣза веки.
II старецъ. Кой знай въ коя пхтека сѫ кривнали.
Х. Гена. Ама какъ! нали скоро....
II старецъ. Какво скоро!
Х. Гена. /Застанала като смаяна, гледа, гледа и като не вижда нищо
къмъ Балкана - изревава и се тръпва на трѣвата задушена отъ
сълзи.
Х. Краса. Глого се чува, че ковчегъ виси въ вечерница.

Х. Краса. Глого се чува, че ковчегъ виси въ вечерница.
Х. Краса се късъти и обгори глава, като че прене монетка. Покъмъ се
прѣпъстя въ сърдечника произнестъ:
—Чеъ ли е било якогото!
Сърдечникъ почва да тръбоя.
Х. Краса. Глого монетки.
Х. Краса се искара.
Х. Краса. /Старина слага възто рапусова лунничка, която се прѣвъ
възто и слага възто на възто/.
Х. Краса. Де се развали възто.
Х. Краса. /Въ това врѣмя кукулката се обади на кукъ/.
Х. Краса се и като че луничка се яко пакътъ:
—Има за тебъ чиста гора Трънливъска, където
си кукулски тукъ... Езикъ пръвъ кукъ, кукъ до кетъ...